

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 12. Ut kommer hvarje Söndag. **Göteborg** den 16 Mars 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Dhuleep Sing.

Hvarje österländsk furstes lif är en roman. Intrig, mord, en thron eller ett fängelse äro de vanliga lefnadsskiften de ha att genomgå.

Dhuleep Sing, som för närvarande befinner sig i London, har hvarken väckt eller ens eftersträfvat det uppseende som Nepals ambassadör, Jung Bahadour, på sin tid väck-

te; och dock var Dhuleep Sing engång en regerande monark.

Den 15 Sept. 1843 mördades Lahores herrskare, Shere Sing, jemte hans två söner; men, då hans mördare straxt derefter dödades, kom Dhuleep Sing vid tio års ålder på thronen. Nu följde afrättningar och blodsutgjutelser i Sikhs hufvudstad:

Sikhs historia från Runjeet Sings död, i

Juli 1839, ända till Shere Sings uppstigande på thronen, skall tjena till utgångspunkt för vår korta skildring af Dhuleep. Då det gamla lejonet af Penjaab dog, efterträddes han af sin son, Kurruck Sing, en svagsint man, som dog kort efteråt; en af hans hustrur och fyra dennas slafvinnor offrades vid hans begrafning åt lågorna. Hans son, Nao Nehal Sing, ihjelslogs samma dag af en bjelke, som nedföll på hans hufvud, då han igenom stadens port återvände från fadrens begrafning.

Härefter förklarades guvernören i Cashmir, Shere Sing, för sjelfherrskare. Änskönt han blott var oäkta son till en af Runjeet Sings hustrur, hade han dock alltid behandlats som prins af blodet. Han var en man med stor förmåga, men utsväfvande, och hade redan tillvällat sig magten, då en af Kurruck Sings hustrur befanns vara i hafvande tillstånd. Ett inbördes krig uppkom; men hvaruti Shere Sing afgick med segern.

Den 15 Sept. 1843 beslöt premiärministern Dhyan Sing att tillvälla sig regeringen. Sirdarn Ajeet Sing hade fått uppdrag att verkställa mordet. Vid en revy öfver trupperna nedsköt han Shere Sing med en pistol, som han för detta ändamål hade dolt vid sitt bröst; de andra konspiratörerna samlade sig omkring honom och en ursinnig strid uppstod till förmån för de sammansvurne. Ajeet Sing stympade Rajahns lik, fästade hans hufvud på ett spjut och vid intågandet i staden anföll och mördade han prins Purtaab Sing.

Alla Purtaab Sings hustrur afrättades, och ett barn, Shere Sings son, just födt natten förut, stryptes.

Ajeet Sing tänkte nu att sjelf tillförsäkra sig om kronan och följde härvid sin konspirationskamrats, Dhyan Sings, exempel; ty under ett samtal stötte han honom plötsligen en dolk i hjertat. Den 16 Sept. togo sakerna en annan vändning. Alla de sammansvurne grepos och afrättades, Ajeet bland de sista; och Dhuleep Sing, den ende öfverlevande af Runjeet Sings söner, uppsattes på thronen.

Lahore, Sikhs hufvudstad, ligger ungefär fentio (eng.) mil från Ferozepore, den när-

maste engelska gräns-stationen. Konungariket Lahores folkmängd belöper sig till emellan 3 och 4 millioner. Dess stående här under Rumjeet Sing uppgick till 80,000 man, af hvilka 25,000 utgjorde infanteri — det reguliera kavalleriet och artilleriet omkring 5,000, med 150 kanoner; återstoden, 50,000, bestod af irreguliert rytteri. Inkomsterna uppskattas till ungefär $2\frac{1}{2}$ mill. pund sterling.

Att Sikherna kunna fäkta veta Engelmännen redan af erfarenhet ur senaste Sikherkriget. Inbördeskrig i ett af landets konungariket är ett säkert tecken till att det förr eller senare oundvikligt skall komma under inflytelsen af Ostindiska styrelsens magnetiska dragningskraft. Småningom föllo de infödde furstarne likasom flugor i den store välmenande spindelns vidsträckt nät i Leadenhall-gatan. Den siste var konungen af Oude, hvars underhåll uppgick till 100,000 pund sterling om året.

Lahore och Penjaab blefvo följaktligen utdömda. Den 26 December 1846 under-tecknades en traktat i Lahore, enligt hvilken engelska trupper skulle kvarstanna i Penjaab under Dhuleep Sings minderårighet. I Maj 1847 upptäcktes i Lahore en djupt anlaggd komplot till Engelmännens störtande och tillfölje häraf sände man den unge Dhuleeps moder, under sträng eskort, till Benares.

Indien var nära en stor kris. En djupt anlaggd och vidt utgrenad komplot, för att störta engelska väldet, utbröt som en storm. Den började 1848 i Multan, hvar efter Sikh-kriget följde, och den blodiga striden vid Chillianwallah och Sikhernas slutliga nederlag, hvars resultat var Penjaabs införlifvande den 17 Mars 1849.

Maharane Chunda, Dhuleeps moder, tog den 18 Maj 1849 sin reträtt till Nepal. Dhuleep deremot ingick en vänlig öfverenskommelse med styrelsen och är för närvarande Storbritanniens gäst, hvarest hans lugna, blygsamma sätt har förvärfvat honom aktning af alla dem, som han hedrat med sitt umgänge.

Den hvita Rosen.

(Forts. fr. N:o 44.)

I detta ögonblick ringdes på portklockan. De trenne personerna foro förskräckta tillsammans. Från rykte Helene med

sig in i kabinettet. Julius gick ut, öppnade och emottog Robert Simoni, som bad om ett samtal. Julius införde honom i sitt arbetsrum.

"Min herre," sade han, misstroget prövande juristens ansigtsuttryck, "på ert föranstaltande inställde sig mamsell Helene, min moders sällskapsdame, vid min sida inför rätten."

"Riktigt," svarade Julius med orubbligt lugn.

"Ni uppgafsåsom skäl dertill, att i domrarnes åsyn det intryck åter möjligen kunde åstadkommas på Frans, som hon före hans arrestering på honom ntöfvat."

"Och hvad jag väntade mig deraf har inträffat."

"Frans kallade henne sin hustru!" sade köpmannen med en ångest, som han förgäfvades bemödade sig att dölja.

"Kan ni tillskrifva en vansinnig människas yttranden ens den aflägsnaste betydelse, helst då denna befinner sig i en dylik situation?" frågade Julius med köld.

"Ni känner min klients själstillstånd sedan lång tid tillbaka, ni vet bäst, att hans vansinne yttrar sig uti extravaganta åsigtter och handlingar — huru kan det då förundra att den, som i sin förblindelse traktar efter er förmögenhet och vill gifva staten en ny regering, äfven vill hafva sin del af eder förlovade brud? Detta är ju fullkomligt öfverensstämmande med den olycksaliga kommunismens läror, som förvidit hufvudet på den stackars människan. — Han vill hafva hälften af er förmögenhet och likaså af er fästmö. Vi kunna sannerligen anse oss lyckliga, att demokratiens samhällsomstörtande planer blifvit tillintetgjorda. Fruktat föröfrigt ingenting; Frans Osbeck är för alltid vorden oskadlig. Genom frikännelsen på grund af hans sinnesrubbing, har han blifvit utstruken från listan på förnuftiga varelser. Eder fästmö har ju också högtidligt förklarat, att hon ej känner . . ."

"Dessa skäl öfvertyga mig!" sade Robert afbrytande. "Och efter saken nu är afgjord, anhåller jag om min kusins räkning."

"Jag skall i enlighet med min arbetsordning, hafva äran tillstålla er densamma."

"Och hvad ämnar ni företaga med Frans?"

"I morgon åtföljer jag honom till ett

därhus i Schweiz, medan han inom tjugofyra timmar måste lemna landet."

Knappt hade köpmannen aflägsnat sig förrän Julius återvände till fruntimmerna i kabinettet.

"Hvar är Helene?" frågade han sin hustru.

"Jag har mycket varsamt öppnat porten och släppt henne ut, hon måste nu redan vara hemma."

"Godt, då är ingenting farligt."

Arm i arm besökte de båda makarne den sjuke vännen. De träffade honom tyst grubblande för sig i en ländstol. Deras vänliga tilltal hade ingen påföjd, han fortfor i sin envisa tystnad. Ett djupt, ogenomträngligt svärmod hade med starka bojer fånglat hans själ. Julius tillbragte natten hos honom. I gryningen påföljande morgon framkörde en resvagn med extraposthästar till porten. Julius befann sig i sitt rum för att inpacka de till resan erforderliga papper och penningar. Då insläppte en betjent en gammal gubbe, som bar en tung kappsäck. Det var Georg.

"Hvad vill ni?"

"Herre," sade den andrutne gubben "mamsell Helene sänder mig . . ."

"För hvilket ändamål?"

"För att beledsaga herr Frans Osbeck."

"Omöjligt! — mina förberedelser äro så träffade, att ingen person mera behöfs . . ."

"Läs! Läs!" bad Georg med tårar i ögonen, under det han med darrande hand framräckte ett papper.

Julius läste några rader af Helenes välkända hand.

"Ni är en vän till hans aflidne fader?" sade han derefter öfverraskad.

"Den ende verkliga vän, som salig Osbeck egt, och jag skulle i lugn sluta mina gamla dagar, om det tilläts mig, att för hans son blifva en trogen tjänare. Mamsell Helene har för mig skildrat hans beklagansvärda tillstånd och, tro mig, herr prokurator, det finnes ingen människa i världen, hvars närvaro skall verka mera välgörande på den sjuke än min. Ack, jag kan icke nog tacka Gud, som denna natt låtit ett godt förstånd uppkomma mellan mig och mamsell Helena. Jag uthärdar icke att längre vistas bland de hjertlösa människor, som för slem vinnings skull begå ett så skändligt brott.

Jag skref ett bref till fru Simoni, inpackade min kappsäck och är nu här. Men, min bästa herre, befria mig nu från vidare förklaring; under vägen skall jag berätta eder allt. Och sedan," tillade han med låg röst, "är jag i stånd att bibringa er upplysningar om den afidne bokhållaren, som en gång kunna blifva den stackars Frans till nytta."

Julius hyste ingen betänklighet vid att antaga gubbens erbjudna tjänst, helst då han påmint sig hafva hört af Frans, att det var han, som nyårsnatten förmedlade ett samtal mellan honom och kommerserådinnan; han ansåg det fastmera såsom en lycklig tillfällighet, att till den sjuksjukas vård erhålla en trogen tjänare. Och dessutom rekommenderades han ju af den försigtiga Helene, som på det enträgnaste bad att han icke skulle afvisa gamle Georg. Under det koffertarne fastbundos på vagnen, tillförde Julius vännen den nykomne tjänaren. Frans igenkände honom ej, ehuru han nämnde namnet Georg. Viljelöst och stilla, såsom ett barn, lät han föra sig till vagnen, som efter det Julius och Georg intagit sina platser, i raskt traf lemnade hufvudstaden.

VII.

Med vårens början trodde sig Robert Simoni på höjden af sin lycka; ty Helene bar hans förlofningsring på sitt finger. Man såg det verkligen afundsvärda paret i en elegant vagn åka genom promenaderna, beundrade hennes dyrbara toalett i hoftheatrens loger, och penningearistokratien emottog henne med glädje i sina salonger, som öppnades för de förlovade. Man talade blott sällan om den upprörande jurysessionen och när det någongång skedde, prisade man det unga brudparets beredvillighet, hvarigenom den vansinnige demokraten räddades från dödsstraffet. Redan tänkte Robert, som var endast tillbedjan och kärlek för Helene, på sitt bröllopp, för att sedan med sin unga fru återvända till Hamburg, då kommerserådinnan hastigt insjuknade. Läkarne insågo ej i början sjukdomens beskaffenhet och ordinerade blott stillhet och omsorgsfull vård. Helene tålde ingen främmande sköterska, utan uppassade sjelf den sjuka och Robert understödde henne dervid.

Det var natten till annan dag Påsk, då Helene, sedan den sjuka inslumpat, gick

till hvila i sitt rum, som endast genom en dörr skiljdes från kommerserådinnans sängkammare. Hon lät dörren stå öppen, för att desto lättare höra om den sjuka yttrade någon önskan. Ännu stred hon mot sömnen, som nedtryckte hennes ögonlock, då den sjuka ringde. Helene skyndade upp och kastade en nattrock omkring sig. I nästa ögonblick stod hon vid sjuksänggen, som matt belystes genom en elegant natllampa. Kommerserådinnans arm, som gripit efter klockan, låg kraftlös utsträckt utanför sänggardinen.

"Hvad fattas er, min fru?" frågade Helene, ångestfullt bortskjutande gardinen.

Förskräckt for hon tillbaka, då hon varseblef den sjukas af ljuset belysta ansigte. Hvilken förfärlig förändring det hade undergått. Det betäcktes af likblekhet under det att ögonen glödde af en dyster, hemsk glans. Helene stirrade på den sjuka ett ögonblick utan att säga ett ord.

"Skall jag skicka efter doktorn?" frågade hon omsider.

Fru Simoni gjorde en nekande åtbörd. Derefter fattade hon Helenes hand med stor ansträngning.

"Helene, jag betraktar dig såsom min dotter! Kanske upplefver jag icke den dag, då min son kallar dig sin maka."

"Bortjaga dessa tankar!" stammade Helene, som kände huru den hand, som höll hennes, häftigt darrade. "Sjukdomen går nog öfver."

Enkefrun for häftigt tillsamman. Tunga svettddroppar framkommo på hennes rynkade panna.

"Min Gud! Min Gud!" flämtade hon; "hvad är detta?"

Helene greps af en verklig dödsångest.

"Jag skall kalla Robert!"

"Hör mig först! Sätt dig närmare intill mig!" sade den sjuka qvidande och med låg röst. "O, mitt hufvud sönderslites af en förfärlig smärta!" jemrade hon sig. "Jag känner att mitt slut nalkas! Helene, jag högaktar och värderar dig . . . af dig begär jag den sista tjänsten."

"Hvad önskar ni, min fru! Ni är min välgörarinna . . . jag lofvar att uppfylla allt."

Lyssnande med återhållen andedrägt lutade sig Helene öfver sängen. Hon såg ej den sjukas vederstyggligt vanställda ansigte, hon var endast sysselsatt med att uppfånga hvarje ord som kom öfver de bleka, darrande läpparne.

"Helene, svär att uppfylla min yttersta vilja!"

"Jag svär!" svarade hon.

"Min son är en svag, lidelsefull människa! Rädda åt honom hans förmögenhet, som äfven blifver din egen! Jag vill det så!" ropade hon likasom i yrsel. "Det måste ske så, emedan jag vill det. Min vilja har förvärfvat förmögenheten — den skall ock veta att bibehålla den!"

"Jag är beredd, min fru!" flämtade Helene.

"Upptänd eld i kaminen!"

Helene rörde omkring den i kaminen nära utlocknade elden så att den uppflammade. Den sjuka hade med feberaktig ansträngning rest sig upp i sängen. Då hon såg elden uppflamma, sammandrog sig hennes ansigte till ett vederstyggligt leende.

"Kom hit, hit till mig!" stammade hon.

Helene, darrande i hela kroppen, understödde den sjuka, som hvilade tungt på henne. Derefter framtog hon en hvit näsduk, vid hvilken en nyckel var fastknuten.

"Öppna den der chiffonieren, Helene! I medlersta facket ligger en bok — här är nyckeln."

Helene skyndade till chiffonieren, öppnade den och framtog boken. Det var ett svart, temligen tjockt, oktavband. Den känsla, som vid anblicken deraf bemäktigade sig henne, låter sig knappast beskriva. Andedräkten hämmades för ett ögonblick i hennes bröst och sakta snyftande pressade hon boken emot sina läppar. Kommerserådinnan märkte icke dessa rörelser; ty hon hade åter nedsjunkit mellan kuddarne, men hon uppreste sig åter med öfvernaturlig ansträngning och stammade:

"Kasta . . . boken . . . i elden . . . i elden! Helene . . . tillintetgör boken . . . detta är . . . min yttersta vilja!"

Sakta qvidande sjönk kommerserådinnan tillsamman. Kroppens styrka hade öfvergifvit henne, ehuru den oböjliga själsstyrka, som i hela hennes lif aldrig ett ögonblick vikit tillbaka, ännu ville förstöra bevisen om de medel, genom hvilka hon sammanskrapat den omätliga förmögenheten. Den stackars Helene förlorade nästan medvetandet, då hon såg sig i besittning af den skatt, för hvars tillkämpande hon gjort så stora uppoffringar. (Forts.)

Undertecknandet af Fredspreliminarierna.

Den 2 Februari omnämde "Wiener Zeitung," att kl. 12 dagen förut hade, till följe af det från alla sidor antagna österrikiska utkastet till fredspreliminärer, Englands representant lord Seymour, Frankrikes baron de Bourqueney, Portens Ihsan Bey och Rysslands furst Gortschakoff sammanträtt i k. k. ministären för utrikes ärendena, för att i förening med greffe Buol-Schauenstein såsom Österrikes ombud underteckna ett protokoll, genom hvilket de nämnde preliminärer skulle ernå bindande kraft.

De punkter, som utgjorde dokumentets innehåll, äro våra läsare bekanta, äfvensom undertecknarnes personer (hvilkas porträtter vi här återgifva), dem vi förut ha omnämmt i vårt Magasin, med undantag af Englands representant, hvarför några biografiska notiser om honom här torde vara på sin plats.

Sir George Hamilton Seymour, tillhörande Englands höga aristokrati, är född 1792 och började redan i sitt 20:de år den diplomatiska banan såsom attaché vid brittiska gesandtskapet i Haag. Tio år senare, i Oktober 1822, ledsagade han hertigen af Wellington till kongressen i Verona. Derefter var han från November 1823 till September 1829 legationssekreterare först i Frankfurt, derefter i Stuttgart och senast i Berlin. Största delen af de begge följande åren var han anställd vid engelska beskickningen i Konstantinopel. Från 1831 var han gesandt i Florenz, från 1836 i Brüssel och från 1846 i Lissabon. Här såg han sig ur stånd att genomdriva sina fordringar till förmån för engelska handeln, och det inträdde ett spändt förhållande emellan honom och Cabrals ministär, hvilket i Januari 1851 hade ett återkallande till följd. Då kort derefter en revolution utbröt i Portugal, hvilken medförde Cabrals störtande, skref man revolutionen — som det tyckes med orätt — på Seymours räkning. Denne erhöi nu den viktiga gesandtsposten i Petersburg, hvarest han med den afidne czaaren hade dessa personliga förhandlingar, som genom deras offentliggörande efter krigets utbrott, satte hela Europa i förvåning. Han lemnade Petersburg i Februari 1854. Seymour anses vara en diplomat, som vet att med takt och urskilning bete

sig under mycket svåra omständigheter och känner i grund de orientalska förhållandena.

En ny pyramid.

Amerikanska tidningar meddela följande bref från San Bernardina Valley: "Här har upptäckten af en pyramid i den stora Colorado-öknen väckt stort uppseende, och som oemotsägligt ådagalagt, att här måste hafva lefvat ett folk, om hvilket historien icke har någon kännedom. Fem män hade vid Colorado begifvit sig omkring 200 mil ofvanom Gilas mynning, för att på en vestlig biflod söka en närmare och ny väg till Kalifornien. Trakten deromkring är förfärligt ödlig och ofruktbar, så att hvarje der uppdykande föremål väcker nyfikenheten. De resande varseblevo på afstånd något, som att dömma efter konturerna tycktes vara ett verk af människohänder, och läto ej afskräcka sig för mödan att dit göra en omväg af fem mil. Till sin förvåning funno de en ofantlig pyramid, uppförd af stenar ifrån 18 tum ända till 3 fots tjocklek och från 5 till 8 fots längd och hvars öfra del utgjorde ungefär 50 kvadratfot. Förr måste denna pyramid hafva haft en spets, men denna har, såsom man kan förmoda af de ur sanden tätt vid pyramiden uppdykande stenblocken, blifvit nedstörtad genom någon jordbävning. Dess konstruktion är olik de egyptiska derigenom, att den sammanlöper smalare och spetsigare upptill, utan att stenlagren förkortas åt spetsen. Dess höjd är ännu 104 fot och måste förr hafva varit 20 fot högre; huru djupt dess fot står begrafven i sanden återstår att undersöka. Genom århundradens, kanske årtusändens stormar ha stenarnas fogningar så förvittras och gått sönder, att man derigenom mycket lätt på ena sidan kan klättra upp till toppen, ty märkvärdigt nog har pyramiden en lutning af 10 grader. De resande öfvertygade sig, att här icke var någon väg att finna till Kalifornien; men funno tillika genom närmare iakttagelser, att denna dystra öken för otänkliga tider tillbaka måste hafva varit ett paradiset och ett särdeles fruktbart land.

Fjäriln.

En lifsbild af Wilhelm Haffner.

Allt vaknade till nytt lif. Dimman skingrade sig och i flammande lågor steg solen upp öfver horisonten, medan dagperlorna glittrade på blad och grässtrån. Solstrålarne brötos i vattendropparne, frambringande sköna färger, det var liksom jorden varit öfversådd med diamanter, blommorna doftade och foglarne sjöngo; allt andades ro och tillfredsställelse; det var också en sommarmorgon, så ljuf och behaglig, som den någonsin kan finnas i Norden.

I toppen af ett träd satt en puppa, inspannen i ett blad. Den första strålen kysste henne, skalet brast och en stor, vacker fjäril utflög med skiftande vingar. Han lyfte sig i den blå luften mot solen, som ännu mera förhöjde hans färging; färgerna skimrade i guldglans, under det vinden lätt bar honom öfver marken.

Vackra fjäril, själens sinnebild! Du har lånat dina vingar af odödlighetens gudinna. Endast solstrålarne få kyssa dig, en mild vind omsusar dig, medan du flyger från blomster till blomster och suger deras doftande kalkar.

Ditt lif rücker blott en enda dag. När daggen faller är din tid förbi; dina färger blekna och det är slut med dig. Din lefnad är kort, men lycksalig. Du skådar allenast solen och sommar och anar icke, att det kommer en årtid, då blommorna vissna, då det är snö och is, der du nu flyger hän öfver den välluktspri-dande ängen; du känner icke vintren, den kalla, stränga vintren.

Och fjäriln flög högt upp i luften, öfver äng och mark, ut på det blåa hafvet. Der satte han sig till hvila på ett skepp, som med svällande segel gled förbi kusten. Matroserna hvimlade på däck, musiken spelade och besättningen instämde i de fosterländska tonerna. Dessa bar vinden emot land och echo besvarade dem; det var den sista helsningen från barndoms hemmet. Flaggan svajade på masttoppen, böljande fram och tillbaka i den klara luften. Alltjemt ljud sången starkare. Den klingade om ära och beröm om den dundrande kampen på det vilda hafvet, och de sjungandes bröst häfdes; ögat strålade af hopp och mod, ty barndoms hemmet fördunklades af tanken på heder och utmärkelse.

— "Det är en ädel sträfvan efter odödlighet," tänkte fjäriln; deras lif är rikt; de hafva en hel verld att lefva för." — Och han flög tillbaka mot kusten.

Der stod en hydda. Väggarne voro af fuktig lera, taket af hafstång, men inne i den fattiga stugan bodde två lyckliga människor. En liten båt och ett skräpligt fisknät var allt hvad de egde, men i deras bröst fanns kärlekens rikedom; deras tankar och drömmar tillhörde hvarandra — och fjäriln flög in i stugan och blef vittne till deras lycka. I en trälåda på ett par groft tillyxade gungbockar låg ett litet barn. Det sof leende i drömmen, och begge föräldrarne betraktade det; de kunde icke se sig mätta på den lilles ansigte, och deras fattigdom var glömd; de följde barnets dröm om rikedom och lycka — och fjäriln hade sett kärleken, odödlighetens jordiska bild. Han svingade sig åter upp i den blå luften, der foglarne sjöngo, långt bort från den gröna kusten, tills han kom till kyrkan, der orgelns toner strömmade emot honom. Der satte han sig på muren, badande sig i de varma solstrålarne, som gäfvö åt allting lif och färger.

En kista utbars genom kyrkdörren; svartklädda män följde och nedsänkte henne i grafven på kyrkogården. Den gamle presten steg fram och höll tal öfver den döde, han omrörde hvad godt den allidne uträttat, derefter föll mulen tungt på kistlocket; begrafningen var slutad och folket skildes åt. En man gick derifrån, ledande sin lille son vid handen. Mannen gret; gossen sprang efter den brokiga fjäriln, men plötsligt vände han om till fadren och lutade sig tätt intill honom.

— "Gråt icke, pappa!" sade han. "Nu är mamma hos Gud, men i afton kommer hon ju igen."

— "Barnet säger sannt," tänkte fjäriln, "ty lifvets natt är odödlighet."

Och fjäriln flög ånyo från blomma till blomma; solen sänkte sig mot horisonten; när dess sista stråle försvann, var äfven fjärilns lif slockadt. Odödlighetens sinnebild! Ditt jordlif varar blott en enda dag. Men huru kort ett människolif än synes oss, när vi från odödlighetens rike blicka tillbaka på vår lefnad, så äro en dag och ett århundrade likväl endast två uttryck för en och samma tanke.

Återblick.

Den allmänna uppmärksamheten är fortfarande fästad vid herrar fredsmäklares görande och låtande i Paris. När man icke genom något bestämdt factum kan få actiernas ställning ådagalagd, nöjer man sig med tidningarnes beskrifning af sjelfva konferenslokalens yttre och inre samt de festligheter, hvarigenom Frankrikes utrikesminister, såsom artig värd, alltemellanåt söker jemna de främmande gesanternas rynkade pannor. — Napoleons throntal vid kamrarnes öppnande den 3 dennes ger vatten på qvarnen både åt dem, som önska kriget och freden. Det är också diplomatiens hufvuduppgift, att tala i, men aldrig på sak. Hvad beträffar anmärkningen, att kejsaren icke med ett enda ord omnämnt Preussen, så följer deraf ingenting, då denna stormakt nu blifvit inbjuden att skicka en bisittare, hvar till hr Mantouffle genast utsågs. — Ryktesvis förmäles, att grefve Walewski, i sin egenskap af styresman för de utrikes angelägenheterna, icke skall vara sin herrskare till behag, utan att hr de Thouvenel, nuvarande ombassadören i Constantinopel, skall återkallas härtill. Hvari består manne den ädle grefvens olämplighet? . . . Napoleon säger bara: "l'état c'est moi"; man skulle kunna öfversätta det: "dansa, herr grefve, jag skall spela för er!" —

Omkring den 14:de väntas kejsarinnans nedkomst. Hon är redan af läkare förbjuden att lemna sina rum. Man har sett uppgifvas den helige fadren och — drottningen, ja till och med enkedrottningen af Sverige såsom de enda blifvande faddrarne. Påfven säges icke för egen del vara ovillig att komma; men han får icke för sina kardinaler, och de svenska drottningarna — de äro i Sverige, åtminstone ännu så länge! Enkan efter amiral Bruat lär vara antagen till guvernant i det kejsarliga franska huset. — Inom ett par veckors förlopp sätter England i sjön 250 kanon- och mörsarebåtar, hvilka placeras längs norra kusten af Wight, så att högra flygeln sträcker sig ända till Ryde, midtför Portsmouth, under det den venstra kastar ankar tätt vid slottet Osborne. — Krigsomkostnaderna hafva, enligt skattkammarkanslerens tablå öfver den finansiella ställningen, öfverstigit statsinkomsterna med 44 millioner pund. — Med Persien har uppkommit oenighet, hvarför

re två örlogsmän afgått från Indien till persiska viken, att demonstrera mot schacken, äfvensom landtrupper för samma ändamål blifvit satta i rörelse. — Den engelska regeringen förbiser ingenting; nyligen har den sträckt sina omsorger ända till sjöfolkets skugg genom ett cirkulär, hvori amiralitetet uppmanar officerarne att raka bort både mustascher och polisonger, på det manskapet måtte få ett efterföljansvärdt exempel i snygghet. — Coventgarden, en af Londons förnämligare theatrar, är genom vådeld lagd i aska. — Omer Paschas afskedsansökan har icke beviljats, utan fortfar han att bevaka rysarne, som under general Brunner anses hofa den turkiska positionen. — Den 21 Februari offentliggjordes i Constantinopel en firman, innehållande många och genomgripande reformer till främmande trosbekännares förmån. Må dessa reformer blott icke möta för stora svårigheter i praxis!

Fransmännen och sardinarna på Krim lida af skörbjugg. Fort Alexander har nu äfven blifvit sprängdt i luften. Vattenledningarne och resten af dockorna återstå att förstöras. Svarta hafvet är stormigt: man förspörjer derifrån en mängd skeppsbrott.

Vice Konungen i Ungern har genom en kejsarlig österrikisk förordning blifvit bemyndigad, att, när han så finner nödigt, genast proklamera och verkställa ståndrätt, i anseende till det i vissa distrikter "nyligen öfverhandtagande röfwareväsendet". För öfrigt bär det emellan "den heliga stolen" och österrikiska regeringen afslutade konkordatet dagligen sura frukter med sig.

I Preussen mördar man och begår själfmord. Sålunda har helt nyligen polisdirector Hinkeldey i en duell, föranledd af sårande yttranden, blifvit ihjelskjuten af von Rochow, medlem af första kammaren, och i Thorsdags meddelade telegrafan, att ministern för kongliga huset, von Raumer, ihjelskjutit sig sjelf.

Ryssland synes icke så alldeles hafva slagit kriget ur hägen. En ny rekrytering af 23 per mille öfver hela ryska riket säges vara utskrifven.

I Afrika har en förut okänd storhet S. H. T. (sine honoris titulo) Kasa upphäft sig till Kejsare öfver Abbyssinien,

under namn af Theodor I., sedan han efter många ohyggligheter störtat sin svåger från thronen. Handelstidningen tillägger, att Napoleon, Frans Josef och Alexander sålunda fått sig en ny svart medbroder. —

Direktionen för Nya Elementarskolan i Stockholm har kallat magr. Siljeström att vara rektor samt lärare i kemi och fysik dersammastädes.

Hamburger Nachr. vill veta, på grund af enskild skrivelse från Paris, att underhandlingar äro å bane mellan Sverige och Westmagterna för upprättande af en permanent militärstation på Gottland.

Inom frimurareorden hafva blifvit utnämnde till riddare af Carl XIII:s orden: regementspastor Dahlfeldt, kaptenen friherre Manderström och kabinettskammaren grefve Piper — ett fagert grönskande klöfverblad i den trefaldt store byggmästarens stängda Eden.

Götheborgs Konstförening och Bildningscirkel hafva under veckan firat nyår genom val af ordförande, bestyrelse och revisorer.

Segelleden är nu öppen och vår hamn börjar återtaga sin liflighet.

Der Soldin, för vårt samhälle en ny Messias i köttet, har under vintren både från talarestolen och i det praktiska lifvet varit oförtruten att verka godt för stadens fattigaste befolkning. Sålunda har han af sammanskjutna medel inrättat bagerier och slagterier, der förnödenheterna erhållas på en gång för bättre pris och af kraftigare beskaffenhet. Men ej blott de fattigaste, utan äfven de olyckligaste hafva varit föremål för hr doktors välgörenhet. Till därarnes uppbyggelse har han inköpt diverse böcker och musikalska instrumenter, bland andra ett positiv med hvars prestationer hr doktorn icke lär akta under sin värdighet att sjelf traktera de sinnessvage. För öfrigt hänvisa vi till N:o 61 af Handelstidningen, der hr doktors egen blygsamma redogörelse för sina barmhertighetsverk finnes intagen. Vi vilja ur denna artikel här slutligen endast påpeka hr doktors införskrifning af så kalladt "kaffe-the," emedan, såsom hr doktorn säger, "det är ändamålsenligt att vänja supare af med bränvin, i det man låter dem i dess ställe dricka kaffe." —

B.

En högst tragisk händelse har den 22 December timat i Hannover. En tolfårig gosse, enda barnet af en aktningssvärd postembetsman, tog lifvet af sig sjelf medelst kopparvitriol, af förtviflan öfver ett mindre godt examensbetyg, då han icke kunde uthärda tanken på det mottagande han vid uppvisandet häraf skulle röna hos sin familj. Då gossen, som var af ovanlig skönhet och ett intagande väsende, efter slutad examen gick från skolan, frågade han först sin lärare huruvida det ofvannämde giftet vore dödande. Efter erhållet jakande svar köpte han sig något deraf på ett apothek och begaf sig sedan till ett vackert ställe utanför staden, der han nedlade sig vid foten af en gammal ek för att för evigt taga farväl af denna världen.

Efter döden.

Han lefde okänd, misskänd och i nöd
Och likväl var hans ande djup och mäktig
Och ordens klädnad kring hans tankar
präktig,
Till slut af motgång slagen blef han död.

Då vändes bladet i hans bok, minsann,
Ty på hans graf man såg i nattens timma
Små lyktljus brinna med en stjernas
strimma;
Det är den dödes vålnad, sade man.

Och snabbt hans rykte flög från hus till hus,
Hans snille prisades, hans namn blef hylladt.
Hur mången har man ej i grafven myllat,
Som ur dess skuggor stigit upp till ljus! —
B.

Visdoms-Runor.

— Dagens mode är så mäktigt, att man ofta måste utstyra sig löjligt, för att icke anses löjlig.

— Tjenares trohet är såsom månen, man ser den först när solen gått ned.

— "Men" är en skälm; "Nej" en ärlig karl.

— Många qvickhufvuden i ett lag äro såsom många slags vin i ett glas.

Epigramm.

Du blindt på slumpens hjälp förlita vill
Och därför får du ofta skäl att brumma,
Ty Lyckan ställer aldrig barsöl till,
Om man ej sjelf har varit jordegumma.
B.

Uttydning på charaden i sista nummer:
Gö-the-borg.

Baltoilett.

Pariser-moder för Mars.

Sällskapstoilett.

Härmed följer Romanbihaget: "Ellen," pag. 89—96,

Nästa No utgifves Söndagen d. 23 Mars.

C. PETERSENS OFFICIN. 1856.